

Danmark har længe været bannerfører for, at en sådan samtænkning bliver den naturlige tilgang til konflikthåndteringen og genopbygningsindsatsen. Det er en tilgang, vi selv praktiserer i det daglige i Afghanistan, og det har vi gjort, lige fra den første dag vi lavede det første beslutningsforslag. Denne tilgang er nu også NATO's, ligesom den er en del af den nye amerikanske Afghanistan-Pakistan-strategi, som er blevet offentliggjort i dag.

Vigtigheden af at se Afghanistan i et regionalt perspektiv, som også er en del af Afghanistan-Pakistan-strategien for USA, er vi også ganske enige i; og det har vi stået for længe. Særlig Pakistan er afgørende for stabiliseringsindsatsen i Afghanistan. Uden et stabilt Pakistan, forbliver Afghanistan ustabil. Og uden et stabilt Afghanistan, kan Pakistan blive meget ustabil.

NATO's engagement i Afghanistan har også understreget behovet for alliancens styrkelse i samarbejdet med andre aktører. Det gælder naturligvis især FN, men i stigende grad også EU, der er blevet en naturlig partner for NATO. Begge organisationer har fælles sikkerhedspolitiske målsætninger. Det ser vi i Afghanistan, hvor EU's politimission under ledelse – god ledelse, anerkendt ledelse – af vores danske politichef Kai Vittrup gør en stor indsats for at styrke landets politikapacitet. Og vi ser det også i Kosova og i pirateribekæmpelsesindsatsen i Adenbugten, hvor organisationerne arbejder tæt sammen – og hvor vores skib jo er det, der har taget flittigst fat i nakken på piraterne.

Samarbejdet mellem EU og NATO fungerer godt, men desværre ikke altid godt nok. Det er alle parter enige om, og der er en stigende erkendelse af nødvendigheden af at få ryddet de sten af vejen, som fortsat udgør en hindring. Her håber jeg og regner jeg med, at den franske reintegration i NATO bidrager til at styrke samarbejdet, for der er jo ingen tvivl om, at EU besidder en række unikke kompetencer inden for den civile krisehåndtering, ligesom EU evner at løfte en række militære opgaver i den lettere ende af det militære operationsspektrum. Men vi må sikre, at vi udnytter hver organisations individuelle styrker og kompetencer bedst muligt, så de bliver komplementære og ikke kopier.

Eftersom NATO har påtaget sig et mere globalt engagement, må samarbejdet med partnere uden for det transatlantiske område intensivere, ligesom det skal ske i vores eget nærområde. NATO-udvidelserne har været og forbliver et vigtigt signal om en fortsat åben alliance; vi er

ikke en lukket klub. Ligesom tilfældet har været med EU-udvidelserne, har optagelsen af nye NATO-medlemmer haft en stabiliserende effekt i Europa. NATO's åbne dør-politik bør derfor fortsætte.

Det er og skal forblive at være suverænt op til NATO og de lande, som ønsker medlemskab, at beslutte, om og hvornår medlemskab skal gives. Det betyder også, at vi står ved vores løfte til Georgien og Ukraine om fremtidigt medlemskab. Der tales ikke her om medlemskab i morgen eller i overmorgen; det er der ingen af dem der er klar til. Både Ukraine og Georgien har behov for yderligere reformer, og det skal de hjælpes med, og det er vi i gang med. Begge lande har endnu meget, der skal indhentes, inden de er rede til medlemskab. Disse reformer skal NATO fortsat hjælpe med at gennemføre – og er NATO i gang med at hjælpe med at gennemføre.

For 10 år siden oprettede man klogeligt NATO-Rusland Rådet – også for at markere, at den kolde krig var slut, og at vi var inde i en ny tidsalder – og det var for at sikre afspændingen i Europa. Begivenhederne i august i Georgien viste desværre, at afspænding ikke er en selvfølge i Europa. Derfor er der behov for at udvikle dette råd og ikke at nedlægge det. Det er jo ikke kun til på solskinsdage, det er også til på regnvejrsdage. Derfor var det en rigtig beslutning, NATO's udenrigsminister traf på mødet den 5. marts, hvor vi opnåede konsensus om at genoptage de formelle møder med Rusland. For det er et væsentligt forum, hvor vi kan drøfte både de emner, som vi er uenige om – såsom f.eks. netop den omtalte NATO-udvidelse, og det kan være CFE, og det kan være missilforsvaret – og de områder, hvor vi har fælles interesser med Rusland. Det kan jo f.eks. gælde terrorbekæmpelse og indsatsen i Afghanistan.

Der er ingen tvivl om, at NATO har bevist sin eksistensberettigelse også efter Murens fald. Forsvarsalliancen har udviklet sig til et unikt transatlantisk sikkerhedsfællesskab, som vi heller ikke i dag kan undvære. I kraft af vores indhøstede erfaringer og konstruktive samtækningsindsats er Danmark i stand til at spille en stærk og aktiv rolle i bestræbelserne på at gøre det 20. århundredes mest succesfulde forsvarsalliance til en lige så succesfuld sikkerhedsalliance i det 21. århundrede. Jeg ser derfor frem til en god og vedkommende drøftelse i dag om, hvordan denne alliance, der nu fylder 60 år, fortsat vil udgøre en hjørnesten i dansk sikkerhedspoli-